

Varga Csaba: SZELLEMI BÉKLYÓ
melytől mielőbb meg kell szabadulnunk

Megjelent a Demokrata 3. számában, 2011. január 19-én.

Ahhoz, hogy esélyünk legyen elmerülni nyelvünk, szavaink varázslatos világban és múltjában, először is el kell felejtenünk szinte mindent, amit nyelvünk, egyáltalán a nyelvek történetéről ma tudunk, pontosabban: tudni vélünk, illetve gondolunk. Ezért különösen azokat érhetnek nagy meglepetések e tanulmány olvasása közben, akik túl biztosak mai világképünkben.

A kissé tájékozottabbak biztosan hallottak az 1869-től húsz éven át dúló "ugor-török háborúról". Ekkor jelent meg Vámbéry Ármin "Magyar és török-tatár szóegyeztetések" című tanulmánya. E mű kirobbantotta harc annak eldöntéséért zajlott, hogy a magyar nyelv az ugor, avagy a török nyelvekhez áll-e közelebb? Végül a finnugoristák győztek politikai segédlettel.

Jó, győztek a finnugoristák. Mondjuk úgy, hogy egy orrhosszal.

Ám az ember arra való, hogy gondolkodjék.

Mi lett ezután a török nyelvi kapcsolattal, melynek jelentőségét csak egy kicsit sikerült háttérbe szorítani? Hogy mi lett? A törökről teljes lett a hallgatás, mintha nem is lenne. Vajon a finnugoristák győzelmének pillanatában a törökök kitöröltek mindent a nyelvükből, ami a magyarral egybevág? No, ilyen csoda nincs! S mivel a finnugorizmus már ekként is hamisítja a valóságot, áltudomány lett: nem kitölteni igyekszik tudásunk hézagait, hanem mindent megtesz a hézagok növeléséért. Ennél tudományellenesebb magatartás nem létezik.

Mi a magunk józan eszével ennyit mindenképpen megállapíthatunk a fentiekből:

Van az ugor és van a török nyelvekkel való kapcsolatunk.

No de, a török nyelvi kapcsolat csak egyik eleme a nagy kirakós játéknak.

Hadd idézzem Dr. Grétsy László nyelvészt: "Kazár Lajos nemrégien elhunyt világhíró nyelvészünk például nyelvünk a japánnal való valamilyen összetartozását kutatta, s szótár formájában igazolta is, hogy a két nyelv milyen sok hasonlóságot mutat." (Demokrata 2002. március 28.) Vagyis a török rokonság mellett most itt van nekünk ez a japán is, amit szintén nem kell tudnunk. Nem csoda hát, hogy Kazár Lajos könyvét nem adta ki az MTA. Kézirata csak titkon, fénymásolatban terjed.

Kőrösi Csoma Sándor 1832 április 30-án ezt írja Neumann báróhoz, az akkori londoni osztrák-magyar követhez: "ha majd a magyar tudósok a szanszkrit irodalom bővebb ismeretére tettek szert, csodálkozandnak azon, mekkora rokonság van e régi nyelv és a mi anyanyelvünk között." A Tibeti szótár előszavában ezt üzeni a magyaroknak: "Saját nemzetének pedig a szerző büszkeséggel jelentheti, hogy /.../ a szanszkrit nyelvnek alkotása, valamint több indiai nyelveké is nagyon párhuzamos a magyarokéval." A szanszkrit-magyar egyezésekből 250 szavas szójegyzéket állított össze. Említi, hogy hazánk sok ősi helységneve, folyók és hegységek nevei Indiában is megtalálhatók: Déva, Temesvár, Mucsi, Kartal, Buda, Baja, Tisza, Bihar. Családneveket is említ: Barta, Vida, Bardóc, Bihar, Sánta, Buja, Székely stb. Kőrösi Csoma Sándor ebbéli felfedezéseiről szintén síri a csönd. Ráadásul később Dr. Tóth Jenő indiai tanulmányai ideje alatt további 1300 szót gyűjtött.

Dr. Aradi Éva, professzor asszony, indiológus, segít nekem szóegyezések keresésében. Legutóbbi levelében ezt írta: "Ismét találtam néhány szót, például a zseb' a hindiben is ugyanúgy van és ugyanazt jelenti. A zsebtolvaj' pedig: zsebkotori', ami kifejezi a lényegét (az állam is ezt gyakorolja a mi zsebünkkel). A rakni' ige hindiül rakhná', náluk a főnévi igenév -ná', ami nálunk -ni', de ez is hasonlóság."

Egy nyelvész már csak ennyire is úgy ugrana, mint a szagot kapott vadászeb. De nem a finnugorista.

Szentkatolnai Bálint Gábor a magyar és a dél-indiai tamil nyelv 3000 szónyi egyezését bemutató szótárát 1897-ben tette közzé. Még az országból is kiüldözték e műve miatt az akkor már erejük teljében lévő finnugoristák. A zárlat azóta is érvényben van. Tamil-magyar példák:áj (váj): ay, ákom-bákom: akkam-bakkam, cimbál: simbal, donga : tongu (hajlat), én: en, odu: odu, keser(ű): kasar, pite: pittu, pöttöm: pottu, pukkan: pakken, tar: tari, villan: vilangu, villong: villangam, vág: vagu, vas: vasam.

A magyar nyelv szótárát, az ún. Czuczor-Fogarasi szótárt 1862-től már nagy ellenszélben ugyan, de több részletben kiadta az MTA, azonban a pótkötet már nem jelenhetett meg. A szótár egyes szófejtéseiben végül is több mint ötven nyelvvel hozza kapcsolatba a magyart, igen bőségesen bizonyítva az egyezéseket. A mongolra mutatok néhány példát. Ökör: üker, sárga: sirga, satu: satu, szoba: szaba, szín: szain, szarka: sarika, szál: szal, szalag: szalagha, szerel(em): szerel, szőr: szor, szörme: szorma, tepsi: tebsi stb. Még egy érdekes példa. A víz szó v-vesztéssel usz, mint uszoda, uszony, uszály, uszkár - mert kiváló úszó. Usz bővítve: uszun, mai kiejtéssel özön, latin kiejtéssel ocean. A mongolban vízi ökör: uszun üker, víz csorgó: uszunu corgho, víz által tekert: uszunu tekerme (vízimalom); cükün uszutu: csekély vizű (cükün gyökfordítással, mint köp-pök: kücsüny, azaz kicsiny). Jó finnugoristáink 100 évig elhallgatták e szótárnak még a létét is, holott 118 ezer szócikkével a magyar nyelv valóságos emlékműve.

Dr. Aczél József 1926-ban adta ki a "Szittyá-görög eredetünk - grammatikánk és háromezer

tőszavunk egyezése a hellén-göröggel" című nyelvészeti munkáját. A kun nyelvet kezdte kutatni, de mint írja: "míg köszénre bányásztam, gyémánt mezőre bukkantam". E mű olyan alapos és szakszerű, hogy kitűnő forrásműként használható. Háromezer szó és jelentős mértékű nyelvtani egyezés! (E sorok írója az "Ógörög: régies csángó" című könyvében további, kb. 700 szó egyezését mutatja be, szavanként részletes elemzéssel.) Tudom, itt már az is megrémül, aki elutasítja a finnugorizmust. Hogy jövünk mi egy ily hatalmas nyelvhez?! Hogy e nyelvi kapcsolatról még nem tetszettek hallani? Máté Imrét idézem magyarázatul: "Az iskolákban nem okvetlen az igazságot tanítják, hanem amit el akarnak hitetni". Tehát ne látatlanban ítélkezzenek, így éppen hogy a finnugoristák csapdájába esnek; olvassák el a könyvet.

Nagyon nagy mértékű az ógörög és magyar szókincs és nyelvtan egyezése. A vizsgálódáshoz természetesen tudni kell, hogy a régi görögök nagyon lágy kiejtéssel beszéltek, s ábécéjük (a székely ábécé kivonata) és helyesírásuk is más volt mint a mienk ma. Alapvetően ezek tesznek különbséget, pl. a püsztosz: biztos, püszonosz: bizonyos, püszonítész: bizonyítás, nomészisz: nyomozás, avagy pür: pír, pürrosz: piros, püroszisz: pírezés (> pírítás) szavak között. Egy erősebb és régi (csángóktól eredő) tájszólásról van szó, de ez is szokatlanul leírva a mai ember számára. A tájszólási különbséget átérezhetik az olvasók, ha a szópárokat többször váltogatva kiejtik: thórék: derék, thüphosz: tavasz, fosszon: vászon, faeinósz: fényes, kallimosz: kellemes, nüksz: nyugsz, upopürrosz: hupipiros, teléeisz: teljes, thetós: tetős, tétes (pl. rátétes).

Mario Alineinek magyarul "Ósi kapocs" címmel megjelent könyve a magyar-etruszk nyelvrokonságot bizonyítja. Pl. falu: falu, hat: hut, hős: hus, ital: ithal, ló: lu, lovas: lua, nép: nap, mű: mu, néz: nez, kér: cer [ker], lát: lath, mérő: maru, úr: uru stb. Lett nagy kapkodás menten. A finnugoristák gyorsan mindenütt igyekeztek megszólalni, hogy lejárassák Mario Alineit.

1999-ben jelentette meg Timaru-Kast Sándor a "Kelta magyarok-Magyar kelták" című könyvét. Ebben kb. 2.000 szóval, nagy tömegű nyelvtani egyeztetéssel igazolja, hogy kétezer évvel ezelőtt még jól elbeszélgettünk egymással. Természetesen saját ábécével írnak, s a betű-hang viszonyt nekik megfelelőbben szabták meg. Első pillanatban ez nehezíti a szavak elolvasását, de bele lehet jönni, mint az írott angol szöveg felolvasásába is. Pl. toircheas: terhes, ceangall: kengyel, csel: chell, család: calois, ős: oes, szablya: saible, károg: caróg (varjú), át: ath, leian: leány, achair: akar, garmhac: gyermek, gúna: gúnya, cóitin: kötény, tűz: teas, szál: sáil, törött: torred, kroas torred: törött kereszt, faigh: fog stb. Avagy -as, -es, -os: -eash, -ash, például diallach: daliás, éigeas: ügyes. Sok érdekes szavunk is megtalálható: baka, góbé, csitri (caithre), srác, bak (akadály), kas stb. Kb. 2000 szó.

Egy nyelvész úgy ugrana és vetné magát e hír nyomába, mint ahogy az agár veti magát a felbukkanó nyúl után. De nem a finnugorista.

Szabédi László műve, "A magyar nyelv őstörténete", Bukarestben jelent meg 1979-ben.

Igen alapos nyelvészeti munka. A latin és a magyar nyelv egyezéseit tárja fel, talán 1000 szó és széleskörű nyelvtani egyeztetés erejéig.

A latin rendkívül roncsolt nyelv, s mivel nem mutathatom be itt a jellegzetes kiejtési torzítások tömegét, csak néhány, könnyen felismerhető egyezést teszek ide: te: tu, ki: qui, év: ?v(um) (életkor, kor), morsa: morzsa, ez: is, ima: amo, karikás: cho(ri(kus (a karhoz, énekkarhoz tartozó; az -ikásra példa: anyikás, pántlikás), avitos (avíttas): ävi-tus (ősi, ősrégi), káva: cavo, kér: quaer(o), kies (=kéjes): quies, lassú: lassus, luk: luk(us), palacsinta: placenta(!), pár: par, ru-ga: rög, zene: sono, szirt: sirt(is), legel (az eredeti szó: éleget!): lëgo(l) (szed, gyűjt), özön: ocean(us), foramen: furomány (fúrt lyuk), szó: suo, marás (marzás): morsus (harapás, lásd pl. a Morzsa, Morzsi kutyanevet: ez nem morzsányi méretet jelent, hanem maróst, azaz harapóst) és

így tovább.

Nem újdonságokat mutattam eddig. A 19. századi, még magyar nyelvészeink, költőink tudták mindezt. Berzsenyi Dániel ezt írta: "A magyar nyelv tán az egész óvilág nyelveinek gyökere és anyja". Még Arany is, Jókai is tudta. De aztán már mindent kisöpörtek az agyakból a finnugoristák. Rájuk írta Arany János:

Boncold csak nyelvész!

Hát baj, hogy az áldozat elvész?"

Berzsenyi Dániel megállapítását azonban egy kissé pontosítani kell, mert félreérthető. Ugyanis még véletlenül sincs szó arról, hogy mi tanítottunk volna másokat beszélni. Hanem arról van szó, hogy a tárgyalt nyelvek és sok-sok más nyelv egyaránt az ősnnyelvből származik, a magyarral együtt. Az ősnnyelv szétterjedt, s különböző földrajzi területekre szétszakadván külön-külön más és más módon változott, gyorsabban, lassabban, így, úgy, amúgy. (Aztán ezek a változatok keveredtek is, de ez most nem érdekel bennünket.) Hosszú időn keresztül Eurázsia döntő részét, s a Nílus völgyét is, az ősnnyelv nyelvjárás-hálózata fedte le. Ezért mondhatta azt László Gyula, hogy a magyar Eurázsia "közlekedő" nyelve volt.

Akkor pedig miért lenne különleges a magyar nyelv, hiszen ugyanabból az ősnnyelvből jön, mint a többi? Azért különleges, mert az egykor még közös ősnnyelvet a magyarok őrizték meg mára legeredetibb állapotában. Vetélkedőt hozva hasonlatnak: a magyar nyelv annyira lemaradt az ősnnyelvből induló változási világversenyben, hogy jelenleg a legutolsó helyen áll. Ez egyenértékű azzal az állítással, hogy a magyar nagyon lassan változó nyelv. (Lásd "A magyar nyelv lassú változásáról" című cikket.)

Nyelvünk olyannyira lemaradt a változásban, hogy benne még tiszta az ősi gyökrendszer, ép a szókincs és a gondolkodásmód szerves szerkezete, vagyis még mindig kerek egész. A szerves szerkezet minden más helyen kevésbé-jobban összeomlott már, ami gyorsítja a változást, egész pontosan: a romlást. Ne gondolja az olvasó, hogy a romlás nem látható. A magyar nyelv még ősnnyelv voltát és a többiek romlását pompásan igazolja a 20 nyelvet beszélő fordító és szinkrontolmács Kemény Ferenc gyakorlatban szerzett megállapítása:

"A magyar nyelv úgy illik a gondolatra, mint bőr a testre, míg minden más nyelv csak úgy, mint jól-rosszul szabott ruha".

Vagyis méltán mondhatjuk, hogy a ma magyarnak nevezett nyelv az ősnnyelv élő kövülete. S még adalékul: nyelvünk a Kárpát-medence ősnnyelve. Tehát nem az meglepő, hogy ekkora rokonságra találunk (az angol is, a német, a kecsua is az!), hanem épp az lenne meglepő, ha ez nem lenne így.

Most pedig térjünk vissza a finnugoristákra.

Látjuk, milyen nagy szellemi kincs ismeretétől igyekeznek megfosztani bennünket, Hunsdorfftól, Budenztól kezdve Zsirai Miklóson át a maiakig, Róna Tas Andrásig, Rédei Ferencig, Kiefer Ferencig, Fodor Istvánig, Bereczki Gáborig, Csúcs Sándorig, Honti Lászlóig és így tovább. Az őket cáfolók ellen pedig már csak gyalázkodással tudnak védekezni (ez nem túlzó fogalmazás, lásd a következő részt!), azt hitetvén el a "köznéppel", hogy ezek a kutatók klinikai esetek, műveletlenek, ostobák, szédelgők, ábrándkergetők, silány portékájukat áruló áltudósok, szellemi alvilág, kontárok, kóklerek, délibábosok, szörnyetegek, no és: sovíniszták (az ő jelzőik ezek). Mindegy, csak riadjon el tőlük a közönség. A cél: félelemkeltés, nevetségessé tétel, s nem pedig érvelés, avagy vita. E sorok írójáról Honti László egyenesen ezt az útszéli mondatot vetette papírra legutóbbi könyvében: "évente egy könyvnél többet is

maga alá ereszt". (Az ürítés hasonlatát többször is alkalmazza másokra az MTA e nemes akadémikusa.) Ez az ő vita színvonaluk. (A következő fejezetben látjuk, hogy az egyetemen tanulják az ellenfél lejáratásának módszereit.) Egyébként is az a néhány száz szó, melyre elméletüket építik, nem együtt van ám!

Nem tudják!? Ó, jaj!

Hanem Észak-Norvégiától a Jenyiszejig szóródik szét, mintegy 10 (lényegében 20) különböző nyelvben. De hiszen így egészen más a helyzet!

Ha ezt tudva most az olvasó előveszi "jobbik eszt", azonnal rájön ebből arra, hogy itt a fő folyamból szélre sodródó hatásról van szó, mint ahogy áradáskor a hordalék kisodródik az elárasztott terület peremére: ide egy kicsi, oda egy kicsi, amoda egy kicsi. Nem pedig arról, hogy összeállt, s vált egy nyelvvé a sok-sok részlet, mely aztán leszivárgott kissé délebbre, s ezer kalandon át eljutott a Kárpát-medencébe. Ez teljes mértékben elképzelhetetlen. Ugyanis ekkor azt is várhatnánk, hogy sok ezer kilométer területen elszórtan lévő cserépdarabokból egyszer csak összeáll egy szép kínai váza.

Angela Marcantonio véleménye erről:

"Hogyan lehetséges, hogy több mint 100 éve, tudósok közössége munkáját az urali csomópontba vetett hitre képes alapozni, melyet egyszerűen nem támaszt alá bizonyíték, sőt egy csomó adat ellent mond neki?"

Végül pedig a finnugorizmus értékéről szólaltassuk meg Dr. Padányi Viktort:

"Ha őstörténet kutatásunknak szándékosan és programa-tikusan elhanyagolt szabir területe csak feleannyira is munkába kerül, mint az onogur terület munkában volt, történettudósaink szakalkotásainak kilencven százalékát ki lehet dobni a magyar őstörténettudományi szakirodalomból s ha a kaukázusi és káspi nyelvek szumír alapnyelvből való származásának kimutatása ugyanolyan intenzitással fog történni, amilyennel a finnugor-elmélet kidolgozása történt, néhány évtized múlva egész finnugor nyelvészeti irodalmunkat odaajándékozhatjuk az Osztály Tudományos Akadémiának".

A finnugoristákat igen súlyos felelősség terheli a magyarság szellemi megrokkánásáért. Ők, az MTA finnugorista történészeivel együtt, a magyarság lelkének tönkretévei. Ekként gondoljunk rájuk ezután.

<http://www.varga.hu/SZELLEMI%20BEKLYO%20.html>